

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה

הצ'קורבים

לרביה"ק צוהר"ץ עברסלב זי"ע"א

דבר העורך

חיים טובים

// נקודות אור בנתיבות החיים

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוקים אקטואליים נפלאים במדור **חיים טובים**, נעבור למאמר נפלא על פרשת השבוע במדור **פשט ופנימיות**, לאחר מכן נכנס למדור **ללכת עם תורה** – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור **שיחת חברים** נסיים את רב-השיח המרגש עם ארבעה מהחברים שהתקרבו לברסלב

בברכת שבת שלום ומבורך

העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציין זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת עקב ולשבוע של פרשת ראה						
יום	חודש אב	הדף היומי מסכת עירובין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוה"ר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ה	העמוד היומי בזו"ה"ק
ז	כה	ו	חורה	צב	רלו	כה
א	כו	ז	תקד, ג-ד	צב	רלו	כו
ב	כז	ח	תקה	צג	רלח	כז
ג	כח	ט	תקה	צג	רלט	כז
ד	כט	י	תקו, א-ב	צד	רמ	כז
ה	ל	יא	תקו, ג	צד	רמא	כח
ו	א	יב	חורה	צה	רמב	כח

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוה"ר"ן, חלק ראשון, תורה יג.

מצאת? חפש עוד!

כמה זמן מחפשים? עד שמוצאים. או עד שמתייאשים מלמצוא. האם יש דבר שמחפשים אותו כל החיים?

המערכת של היהדות – מורכבת משני מישורים: תורה, ודרך ארץ. 'תורה' מתייחס לחלק הרוחני – לימוד תורה, תפילה, וקיום מצוות. 'דרך ארץ' מתייחס לחלק הגשמי – אכילה, שינה, פרנסה, חברה, ומנוחה. בימינו אפשר להוסיף לרשימה גם: 'הזמן', ו'בין הזמנים', שמקבילים ל'תורה' ו'דרך ארץ'.

האם אכן זקוקים לשניהם? ברור כמובן ש'דרך ארץ' לבד לא מספיק בלי 'תורה'. אדם שמתעסק רק בגשמיות בלי שום קשר לרוחניות – הוא בהמה. אבל לכאורה 'תורה' לבד – כן אמור להספיק. ואדרבה, הלוואי שנזכה כולנו להיות כל החיים דבוקים ברוחניות, בלי צורך בגשמיות כלל ועיקר.

אז זהו שלא. קודם כל, המציאות היא שאי אפשר, נקודה. מי שיהיה דבוק רק ברוחניות, ולא ידאג לתחזק את החלק הגשמי – יצטרך להיפרד בתוך כמה ימים מהעולם... והמציאות הזאת היא לא סתם, אלא היא מבטאת הגדרה מהותית, שאי אפשר לזה בלא זה.

ועל כך אומרים חז"ל 'ליפה תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עוון'. כלומר, תורה בלי דרך ארץ – אין בו כדי להבטיח 'משכחת עוון'!... האמנם? איך זה ייתכן?!

"כל מה שברא הקב"ה – לא ברא אלא לכבודו" (אבות פ"ו)

כבוד מופיע בשתי צורות: בצורה של 'גילוי' ובצורה של 'חיפוש'. הכבוד הרגיל – הוא פשוט לכבוד. אם אנחנו לומדים תורה ומקיימים מצוות – אנחנו מכבדים אותו, ומכריזים בצורה הכי ברורה שהוא כאן ושהוא המלך.

אבל בואו נסכים – שהחלק הגרפי שבו יהודים לומדים תורה ומקיימים מצוות – הוא קטן מאד מאד ביחס לכל העולם, ששם זה לא קורה. שם לא מכבדים את ה', ולא רק שלא מכבדים, אלא מבזים אותו. אז איזה מין כבוד זה, שבאיזה קטע קטן מהיקום יש לו כבוד, ובכל מקום אחר לא מכירים בו בכלל.

בשביל זה יש את החלק השני – שנקרא 'חיפוש'. הפעולה הזאת נעשית בתוך 'שטח האויב' – במקום שבו אין שום גילוי של כבוד. אף אחד לא מכבד אותו שם, ואף אחד בכלל לא מכיר בו. ואז, אתה מגיע, נעמד במרכז הכיכר, ואומר: 'איפה ה'? והשאלה הזאת, שנאמרת מתוך וודאות שהוא בוודאי כאן, ואתה רק מחפש 'איפה' – מגלה אותו במקום חדש, שבו הוא מעולם לא התכבד.

תורה – זה 'גילוי' הכבוד. דרך ארץ – זה 'חיפוש' הכבוד. כשאנחנו לומדים – אי אפשר להתעלם מה, שהרי אתה עוסק 'בו'. [רק צריך להיזהר שלא לגרש אותו חלילה]. אבל כשאתה אוכל, ישן, עוסק בפרנסה, הולך לטייל, ו/או יושב על ערסל – יש לך כביכול בחירה, האם להתעלם מגוכחותו, או לומר: ריבונו של עולם, אתה כאן!

בלחפש' ולא 'פנוי להתפרק'. ויש גם תגמול - כי מכבדי אכבד.

בזמנים של ה'דרך ארץ' - יש לנו הזדמנות להרחיב את השטח הגראפי, בעולם או בנפש, של נוכחות ה' בעולם. מדובר בסך הכל בשינוי תפיסה: במקום להרגיש שמשאירים את ה' בבית כנסת או בבית - מחליטים 'לחפש' אותו במקומות נוספים. לא באותו צבע של הבית מדרש, אלא בצבעים אחרים, ומעניינים לא פחות.

ואם מחפשים - מוצאים, וממשיכים לחפש. החיפוש הזה - הוא ההגנה הרוחנית הגדולה ביותר. כי אתה 'עסוק

חיבור הארץ עם השמים

מי שנוסע לקברי צדיקים - מסתמא הבחין בנקודה מעניינת: הם לא קבורים במקום אחד, בצורה מסודרת, כמו הר המנוחות - אלא מפוזרים בכל קצוות הארץ והעולם.

מטייל, מדבר, או בוהה, אתה בארץ ואתה רחוק מה'.

אצל הצדיקים - זה דבר אחד ממש. השמים - הם לא 'שם' אלא 'כאן', וכאן, הכוונה בכל דבר. כל העולם וכל החיים מחובר לה', כולל כל הדברים שנקראים בשם 'ארץ'. מבחינתם, אין שום דבר שאמור להיות מנותק או מנתק מה'.

גם אנחנו צריכים ורוצים כך לחיות - לאו דווקא בצורה מלחיצה, ההיפך בצורה מאד חווייתית ומלאה צבע. ואת זה - אנחנו יכולים לקבל רק מהצדיקים ובשביל זה אנחנו הולכים אליהם.

לכן, הדרך אליהם רצופה בהמון 'ארץ' - נסיעות, מזוודות, בלגן וטרדות. כי זה בדיוק השטח המובהק ביותר של 'ארץ', שמנותקת ועוד איך - מהשמים. אז אחרי כל קטע 'ארץ' כזאת - יש לך צדיק, שמהווה בשבילך 'תחנה', להיזכר שכל הארץ הזאת יכול להיות קשור לשמים, והנה לך צדיק שחי כך.

ובקיצור: 'בין הזמנים' - או כל סוגי ה'ביניים' למיניהם, הם הזדמנות בשבילנו, לזכות להיות 'צדיק'. לא רק למדן, ולא רק מדקדק בהלכה, ולא רק יהודי שומר מצוות, אלא יהודי 'צדיק', שזוכר שכל דבר בעולם וכל מצב בחיים - מחובר לה'. ואם אתה לא יכול לבד - תיסע ל'רבי מאיר בעל הבניאס'.... ■

רובם באיזור הגליל, אינם שוכבים סמוכים זה לזה, אלא במרחק ניכר ואף יותר, בין אחד לחברו.

יכול להיות לזה שני מובנים. או שיש בזה אמירה: אם אתה רוצה להגיע אלי - אתה צריך להתאמץ במיוחד, ולא לתפוס 'טרמפ'... או שיש בזה מתנה, שבכל מקום שתלך, תוכל לפגוש קברי צדיקים...

בעומק העניין, טמון כאן רעיון עצום. עיקר המושג שנקרא 'צדיק' - אינו תלוי (רק) בכמות, כמה תורה הוא למד וכמה מצוות הוא קיים. אלא (גם) בעיקר במהות. והמהות של צדיק, מבואר בזוהר, שהוא 'אחיד שמיא וארעא' - מחבר את הארץ עם השמים.

אצלנו זה ממש שתי מחלקות. השמים - שמים לה'. כשאתה לומד בבית מדרש, מתפלל בבית כנסת, אוחז לולב או מדליק נר חנוכה, אתה בשמים ואתה קרוב לה'. אבל כשאתה לא שם, אלא אוכל, ישן,

אחד מהדברים שקשור מאד לנסיעות - הוא 'קברי צדיקים'.

יש כאלו שנוסעים במיוחד לקברי צדיקים, ויש כאלו שנוסעים 'לצפון' או 'לחוץ לארץ' - והתירוץ הוא 'קברי צדיקים'. מתוכם, יש את אלו שעושים את זה בתדירות, ויש את אלו שעושים את זה רק ב'בין הזמנים'. אז נוסעים ל'באניס' וקוראים לזה שנוסעים ל'רבי מאיר בעל הנס'. ומכאן הכינוי 'רבי מאיר בעל הבניאס'...

כך או כך - קברי צדיקים הם בהחלט 'כתובת'. והכתובת הזאת מצריכה (בדרך כלל) - יציאה מהרדיוס המוכר, ונדידה כלשהי או יותר - אליהם. ולא רק נסיעה חד-פעמית, אלא כל צדיק (כמעט) דורש נסיעה מיוחדת עבורו.

אין 'חלקה' מרכזית ששם קבורים הצדיקים, אלא הם מפוזרים על פני הארץ והעולם. אפילו התנאים שנקברו

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

ברכה וקללה - תלויה ב'ראיה'

'דאה' - אתה צריך להשתמש בכח ה'עין' שרומז על שבעים אומות, שהם כלים לשבעים פנים של תורה, ולהסתכל נכון על הניסיונות וההתמודדויות. לא לראות אותם כמציאות בפני עצמם, וכמשהו שאמור להרחיק אותך מהרוחניות, ולהוות תחליף אליה, אלא כמשהו שימשש 'כלי' לרוחניות

אור פשוט - והצורך

בכל יום יש שפע חדש שמוגיע לעולם. השפע הוא 'אור רוחני' שמופיע בעולם בצורה של אותיות רוחניות, והם מופיעות לעינינו בדמות העולם על כל אשר בו. השפע הזה, שהוא אור רוחני - הוא לא 'טוב' ולא 'רע', וכמו שכתוב (איכה ג) 'מפי עליון לא תצא הרעות והטוב', אלא 'אור' פשוט שאין בו שום 'צורך', לא לטוב ולא למוטב.

האור הזה נקרא 'קמץ' (שרומז על הכתר), על שם שהוא 'קמץ וסתום', ואין בו שום צורך ושום 'פירוש'. לאחר מכן הוא נעשה 'פתח' (שרומז על החכמה), כלומר, הוא 'נפתח' ומופיע בצורה של אותיות. ועדיין הוא לא נוטה לא לטוב ולא לרע. השלב הבא הוא 'צירוף' (שרומז על הבינה), שבו נעשה ה'צירוף' של השפע וה'צירוף' של האותיות - לטוב או למוטב.

הצורך של השפע נעשה על ידינו. האדם הוא זה שבוחר כיצד 'לצייר' את השפע, האם הוא יהיה שפע טוב או חלילה רע. ובאיזה 'צירוף' האותיות יופיעו בפניו, האם בצירוף נכון וישר, או בצירוף מעוות ומוטע.

כלים - מתוקנים או פגומים

ה'צירוף' של השפע - נעשה על ידי הכלים שיש לנו. היות והשפע אין בו שום צורך וצורה, הוא 'נשפך' לתוך הכלים שלנו, ומקבל ממילא את הצורה שלהם. כמו מים שנשפכים לתוך כלי, והופכים להיות באותו צורה של הכלי - עגול או משולש או מרובע וכדומה.

נמצא, שאם הכלים הם כלים טובים ומתוקנים - אזי השפע שנכנס לתוכם, מקבל צורך וצורה של טוב. ואם חלילה הכלים מקולקלים ו/או פגומים - גם השפע שנשפע לתוכם, מקבל את הצורך הזה, והופך להיות שפע מקולקל.

דומה הדבר, לשני אנשים שמכניסים חמין. שניהם משתמשים באותם רכיבים בדיוק, אך התוצאות שונות מאד זה מזה - האחד, יוצא לו תבשיל משובח ונודף

הקללה כתוב 'אם' לא תשמעון'. וצריך ביאור.

ביאור הפשט

א. המקום: לדברי רש"י והרמב"ן, הכוונה כאן הוא למה שמובא בפרשת כי תבא. אלא שכאן הזכירה זאת בקצרה, ולהלן מרחיבה בזה למעשה בפרטיות.

ב. ראה אנכי: באור החיים הקדוש מבאר שכאשר רוצה לעורר אותם לעזוב הבלי העולם הזה, ולחפש אחר תענוגי עולם הבא, צריך לזה שתי תנאים. הראשון - שאותו 'מעורר' יש לו את התענוגים של העולם הזה, ויודע מה זה. והשני - שאותו 'מעורר' יודע מהם הם התענוגים של העולם הבא.

ועל זה אומר להם משה 'ראה אנכי', כלומר אני הוא זה שטעמתי את העולם הזה, כי היה גדול וגיבור ומלך ועשיר, ואני הוא זה שטעמתי את העולם הבא כמו שלא טעם אף אחד. ואני הוא זה שמראה לך ואומר לך את האמת.

ג. הכפילות: באור החיים הקדוש מבאר, שבכל דרך יש גם ברכה וגם קללה, כי 'דשעים תחילתן שלווה וסופן ייסורים, וצדיקים תחילתן ייסורים וסופן שלווה'. ואם כן, בכל דרך יש גם ייסורים וגם שלווה. וזה מה שכתוב בתחילה 'ברכה וקללה'. ואחר כך מפרשת איזה מהם היא הברכה האמתית ואיזה להיפך.

ד. את הברכה אשר תשמעון: באור החיים הקדוש מבאר שהברכה העיקרית היא בעולם הבא, ויש לזה פירות בעולם הזה, וזה מרומז ב'את', שהוא טפל לברכה העיקרית. ומה שכתוב 'אשר' הוא משום שזה מה שמשה רבינו רוצה שיהיה. וגם משום שהשמיעה בעצמה היא הברכה.

ביאור הפנימיות

פנימיות העניין מבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן לו), ובזה מתבאר מה הסוד של הניסיונות וה'מעברים' ברוחניות שעוברים על האדם, ואיך להפוך אותם בעצמם לברכה, וכפי שיתבאר.

פרשת ראה היא הפרשה הרביעית מסדר דברים, שהוא משנה תורה. וכאמור, בסדר זה משה רבינו מגלה את ה'סתרי תורה' - היסודות של התורה שעל ידם יכולים לקיים את כל שאר חלקי התורה.

וכפי שנתבאר, בפרשת דברים - גילה סוד התוכחה, ובפרשת ואתחנן - אופן התפילה, והתפילות שלכאורה אינן מתקבלות, ובפרשת עקב - איך להמתיק את הדינים. וכעת בפרשת ראה, ממשיך ללמד ולגלות את היסודות הנחוצים לכל אחד, שעל ידי זה יזכה לקיום התורה. ובפרשה זו מתבאר שיש ברכה וקללה, והיא תלויה בכל אחד - איך הוא מסתכל על החיים שלו, לטובה או להיפך. שבוזה משפיע אם יהיה לו ברכה או קללה. וכפי שיתבאר.

כמו כן יש להבחין שבפרשת ואתחנן, מובא בעיקר סדר קבלת התורה וקבלת עול מלכות שמים, בפרשת עקב, מובא בעיקר עניין ארץ ישראל, ובפרשה זו פרשת ראה, מובא בעיקר עניין ירושלים ובית המקדש. ולכאורה יש בזה סדר מדוקדק, ששייך לאותם יסודות שהזכרנו.

הקושיות בפרשה

א. 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה' - מה עניין הפסוק הזה לכאן. הרי מקום הברכות והקללות הם בפרשת כי תבא, ושם מבואר כל הסדר בהרחבה ובפרטיות, ואם כן, מה עניינו לכאן.

ב. מה שייך כאן הלשון 'ראה', ומה ההדגשה 'אנכי', וכן ההדגשה 'היום'.

ג. מהי הכפילות 'ברכה וקללה' - את הברכה וגו' והקללה וגו'. ומדוע לא כתב מיד 'אנכי נותן לפניכם את הברכה אשר תשמעון והקללה אם לא תשמעון'.

ד. לגבי הברכה כתוב 'את הברכה' ולגבי הקללה לא כתוב 'את'. כמו כן לגבי הברכה כתוב 'אשר תשמעון' ולגבי

הזאת, היא הכלי של השפע של 'היום', ולכן צריך רק היום לנצח, כדי לקבל את השפע של היום.

שמע ישראל

ההעצה של 'אשר תשמעון', הוא לומר 'שמע ישראל'. כלומר, בכל יהודי טמון כח פנימי עצום של מסירות נפש על נקודת היהדות. יהודי אומר פעמיים ביום 'שמע ישראל', ובזה הוא מכניס בעצמו כח אדיר, שיכול לעמוד נגד כל הניסיונות.

יהודים במשך הדורות עמדו במצבים של ניסיונות קשים ומרים, והסכימו למסור נפשם ולהישחט - והכל תחת האמירה של 'שמע ישראל'. גם יהודים שהיו רחוקים מאד, כשהגיע 'רגע האמת' הם אמרו 'שמע ישראל' וחזרו למקורם. וידוע סיפורים רבים על יהודים שגילו את יהדותם באמצעות המילים נוראות ההוד הללו.

את הכח הזה, צריך לקחת לכל ניסיון. כשאדם עומד בפני ניסיון, של אחד או יותר מהשבעים אומות - הוא צריך לעורר מתוכו את הכח של מסירות נפש שטמון בו. וזאת על ידי שנוכח 'הרי אמרתי היום שמע ישראל', אם כן יש לי כח. ואם קשה להתקשר למה שכבר אמר שמע ישראל, יכול לחזור ולומר אפילו מאה פעמים ביום.

המובן הפנימי של 'שמע ישראל' - הוא הבירור מי אני ולהיכן אני שייך. 'שמע ישראל' נאמר על ידי השבטים, כאשר יעקב אבינו חשש שמא יש בהם פגם, הם אמרו 'שמע ישראל' כלומר: אנחנו שייכים אליך ישראל אבינו. וממילא אנו מאמינים שה' אלוקינו ה' אחד. ולכן כנגד 'ב שבטים יש י"ב' תיבות ב'שמע ישראל' וברוך שם. ומהי"ב שבטים הללו יצאו שבעים נפש, שהם השורש של שבעים פנים לתורה.

כשיהודי אומר 'שמע ישראל' הוא מזכיר לעצמו, ובעצם לנשמתו - להיכן הוא שייך, ואם כן, לא נאה ולא יאה לו ההשתייכות לשבעים אומות, שהם בני השפחות המבוזים והמנוולים. ומזה מקבלים כח שלא ללכת אחרי השבעים אומות, אלא לעמוד בניסיון ועל ידי זה לקבל כלים של ברכה. וזה הפירוש 'את הברכה אשר תשמעון' - על ידי 'שמע' (תשמעון), יש כלי (את) לקבל את הברכה. ■

אם לא היו מידות או תאוות, לא היה לנו מושג של טעם וריח, אם כן באיזה כלים היינו יכולים להרגיש ולתפוס אור רוחני. בשביל זה יש מידות ותאוות, שהם כלים של הנפש, ועל ידי שהם קיימים - יכולים לקבל הרגשה ותפיסה בעניינים רוחניים.

השאלה רק איך 'להסתכל' על אותם שבעים אומות, האם כמשהו בפני עצמו, שכדאי להימשך אחריו ולעשות ממנו מטרה ותכלית, או כאמצעי וכלי לקבל דרכו אור רוחני. אם מרגישים משיכה של 'אהבה' - משתמשים בה לתפוס מהי אהבת ה', ואם מרגישים פחד ורתיעה - משתמשים בזה כדי להרגיש יראת ה'. וכן הלאה.

העצה - צעקה ואמונה

נמצא אם כן, שמוכרחים לעבור דרך השבעים אומות בכדי לבנות את הכלים לקבל את השפע. וזה מה שהפסוק אומר 'ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה'. כלומר 'אנכי נותן' - אני נותן לכם שפע נקי, שאין בו שום ציור לטוב או למוטב. ורק 'לפניכם ברכה וקללה' - כשהוא מגיע אל הכלים שלכם, הוא הופך להיות ברכה או להיפך.

ובשביל זה 'ראה' - אתה צריך להשתמש בכח ה'עין' שרומז על שבעים אומות, שהם כלים לשבעים פנים של תורה, ולהסתכל נכון על הניסיונות וההתמודדויות. לא לראות אותם כמציאות בפני עצמם, וכמשהו שאמור להרחיק אותך מהרוחניות, ולהוות תחליף אליה, אלא כמשהו שישמש 'כלי' לרוחניות.

אמנם מובן שזה אינו פשוט. קל אולי להגדיר זאת כך, אבל קשה להיות עם זה בשעת מעשה. כאשר יש התמודדות עם אותם שבעים אומות, ההרגשה היא מיצר וגלות, והנפש מתכווצת ומתמודדת מאד, ומה העצה אם כן, שעל ידה יכולים לעמוד בניסיון הזה, ולזכות ל'ראה' כראוי, בכדי שזה יהיה ברכה ולא קללה.

על זה יש שני עצות: א. 'היום'. ב. 'אשר תשמעון'. העצה של 'היום' - הוא לצמצם את ההתמודדות לרגע הזה ותו לא. לא צריך לנצח לגמרי, בכדי לזכות לקדושה וממילא לכלים רוחניים. אלא צריך לנצח 'הפעם' ותו לא. וזאת משום שכל יום יש שפע חדש, וההתמודדות

ריח נעים ומגרה. והשני, יוצא לו תבשיל מקולקל, שמדיף ריח נורא ודוחה. מה ההבדל - הראשון ניקה את הסיר קודם שנתן את המוצרים לתוכו, והשני - לא... אותו שפע, אבל תוצאה הפוכה...

יש שמבארים בזה את המשנה 'מה בין תלמידיו של אברהם לתלמידיו של בלעם', והרי ההבדל ביניהם הוא עצום. אך הפירוש הוא, ששניהם קבלו אותו שפע של רוח הקודש, וההבדל ביניהם הוא רק ב'כלים'. הכלים של אברהם אבינו היו נקיים, ושל בלעם - מטונפים, ולכן, אותו שפע פעל אצל כל אחד מהם פעולה הפוכה.

שבעים כלים - כמניין 'עין'

'הכלים' של האדם, תלויים בגודל הקדושה שלו, והקדושה תלויה בעיקר בעיניים. קודם כל בפשטות - הניסיון של קדושה מתחיל בעיניים, כמו שאמרו חז"ל 'עין רואה, לב חומד, וכלי מעשה גומרים'. אבל יש בזה גם מובן מהותי. הקדושה תלויה ב'הסתכלות' על העולם - איך אדם בוחר לראות ולהסתכל עליו, לטוב או למוטב.

השפע הרוחני, נחלק לשבעים 'סוגים', שהם שבעים פנים של תורה. 'שבעים פנים' פירושו שבעים סוגי 'תפיסות', שיכולות להתחלק בין בני אדם שונים, אבל גם יכולים להיות כולם אצל אדם בעצמו הטעם הרוחני - הוא לא כל הזמן אותו דבר, אלא כל יום וכל רגע מקבל צבע אחר, טעם שונה, ותפיסה חדשה.

כנגד זה, יש שבעים אומות, שהם ההיפך הגמור משבעים פנים. כנגד כל 'טעם' ו'צבע' של תפיסה רוחנית, יש מידה או תאוה שמושכת את האדם, ומנסה להטריד אותו ולהעסיק אותו, ובכך למשוך אותו 'החוצה', ולמנוע ממנו את התענוג הרוחני.

למעשה, לא מדובר ב'או זה או זה' - אלא בשניהם גם יחד. כלומר, אי אפשר לבחור ב'שבעים פנים' במקום שבעים אומות, אלא מוכרחים את השבעים אומות כדי לזכות בשבעים פנים. אי אפשר לזכות לשום טעם רוחני, לפני שפוגשים את אחת המידות או התאוות ומתמודדים אתה. וזאת, משום שהיא זאת שהולכת להיות 'הכלי' של אותו שפע.

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה

הברכה היא השמיעה בעצמה

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, את הברכה "אשר תשמעון" וכו' והקללה "אם לא תשמעון", וכבר עמדו ע"ז שבברכה כתיב "אשר תשמעון" ולא "אם תשמעון" לעומת הקללה שכתוב "אם לא תשמעון".

אלא שהברכה היא השמיעה בעצמה, כי כל מצוה ומצוה ממצוות ה' היא עצמה הארת אור האמת שהוא אור השי"ת בעצמו שהוא תכלית הברכה 'כי התורה הקדושה היא עצם האמת, כי כל מצוות התורה הם עצם האמת. למשל מצוות ציצית שצונו ה' יתברך להטיל ציצית בטלית זהו עצם האמת לאמתו' (ליקוטי הלכות, דיינים, הלכה ג אות ט).

הקללה אם לא תשמעו

ולעומת זאת הקללה היא "אם לא תשמעו", כי אם אדם מתחיל להתרחק מאור האמת ע"ז הוא מתחיל ליפול ולהתרחק יותר ויותר עד שנופל לחושך שהיא תכלית הקללה, כי בתחילה אין אדם מרגיש שהוא נופל כ"כ אל הקללה עד שנכנס מפתח לפתח עד שנופל לגמרי רח"ל, וכלשון מוהר"ת (ליקוטי הלכות, גנבה, הלכה ה אות לד) 'ועקר הבחירה והנסיגון הוא במחשבה שהאדם צריך לחשב רק בתורה ועבודה ויראת שמים. אך תכף כשרוצין לחשב בזה עומדים כנגדו מחשבות של הסטרא אחרא שרוצים למשכו לשם חס ושלום, כי עקר היצר הרע והיצר טוב הם המחשבות שבלב, כמו שמבאר בהתורה לשמש שם אהל בהם (סימן טט). ומי שהוא איש כשר פונה ערך ואינו מסתכל על המחשבות רעות של הסטרא אחרא כלל ואזי כל

הפתחים שיש שם הם סגורים מאחר שאינו רוצה לכנס בהם לטמא עצמו חס ושלום, אבל תכף כשמתחיל להמשיך אחריהם ובא לטמא חס ושלום, אזי תכף פותחין לו הפותחים שיש שם ומי שאינו חס על עצמו למהר להמלט משם אז נופל ונכנס מפתח לפתח ומפתח לפתח עד שנתעה ונתרחק מהדרך הטוב מאד כל אחד כפי רחוקו כפי מה שגמשיך אחריהם חס ושלום, כי גם אחר כך כשמתחיל להמשיך אחריהם חס ושלום עדין יש לו בחירה למהר להמלט על נפשו.

'וכל ענין זה הכל הוא בהמחשבות שבאדם כמו שכל אחד יכול להבין בנפשו שכשמתחיל לתעות במחשבתו חס ושלום, הוא הולך ממחשבה למחשבה ומרעיון לרעיון עד שבשעה קלה הוא מנח במקום שמנח הרחק מאד מהקדושה ורחמנא לצלן, וכל זה הוא בחינת הפתחים שבסטרא אחרא שנתגלו ונפתחו לו על ידי שגמשיך אחריהם ועקר התגברותם ביותר הוא בשעת התפלה כנ"ל. וכמו שרואה כל אחד בעצמו שכל הבלבולים והמחשבות רעות באין ביותר בשעת התפלה (וכמו שמבאר בהתורה 'מישרא' בסימן ל). ועקר העצה לצאת מהם הוא על ידי דבור האמת שמאיר לו בכח הצדיק לראות הפתחים שיש שם שעל ידם נתעה לשם שיזכה עתה לראותם על ידי אור האמת לצאת משם. וזהו, כי כמוך כפרעה, הינו שאיש הישראלי עם תפלתו טוען עם הצדיק שיקבל תפלתו וישתדל בתקונה ואל יחר אפו בו אם נתעה במחשבותיו הרעים כמו שנתעה, כי יש כח להצדיק בגדל האמת שלו להאיר בו לראות כל

הפתחים שיש שם ולצאת מהם. וזהו כי כמוך כפרעה, הינו שכמו התגברות ורבו הפתחים שבסטרא אחרא שהיא בחינת פרעה לשון התגלות בחינת וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה אהרן וכו'. כמו כן יש לך כח בהאמת להאיר בי לראות הפתחים לצאת משם, כי שני הכפין של כמוך כפרעה מורין על הדמיון ממש, (כמו שפרש רש"י במקום אחר בפסוק והיה כעם ככהו וכו') הינו שהם שוין ממש כמו התגברות פרעה שהוא הפתחים רעים שנתגלו ונפתחו לזה שגמשיך אחריהם, כמו כן ממש יש כח להאמת שהוא כח הצדיק האמת להאיר לצאת משם דרך הפתחים אלו בעצמם כמו שמבאר בהתורה הנ"ל.

הקשר בין ביעור ע"ז לאיסור הבמות

ובהמשך הפרשה ישנה אריכות על מצוות ביעור ע"ז לעומת האזהרה שלא לעשות במה היכן שאין רשות ולכאור' פלא הוא מה שמעורב יחד שני העניינים האלו ובפרט שלכאור' אין דמיון בין חומרת ע"ז לחומרת הקרבה בבמה, אלא שהתורה מגלה את השורש של הע"ז שהוא ההליכה אחרי מה שנראה לאדם נכון ללא חיפוש אמיתי אחר האמת שזה שורש ענין ההקרבה בבמה שנראה לאדם שהוא מצוה, וכל זה מחמת שלא התבונן וחיפש את האמת שאז היה מבין שיש את המקום אשר בחר ה' ורק שם נכון להקריב קרבנות, ומזה מגיעים בסוף לע"ז כי כשאדם אינו מחפש את האמת הוא נופל לחושך של הסט"א מפתח לפתח וכנ"ל בלשון מוהר"ת, ועל פי זה מובן מה שנסדרו שני עניינים אלו יחד.

עבודת היום // סדר היום על פי תורה זו

אהבת ישראל ע"י הסתכלות באמת

וענין זה של ההסתכלות באמת בכל רגע וכל ענין, שייכת לא רק בעניינים שבין אדם למקום, אלא גם, ואף ביותר בעניינים של בין אדם לחבירו, כי כל המחלוקות בניויות על ידי הסתכלות לא נכונה, שאינו מסתכל על נקודת האמת

שבחבירו, וכמו שהאריך מוהר"ת בדבריו הנפלאים (ליקוטי הלכות, נוקי שכנים, הלכה ה).

וז"ל שם: 'ועל כן אסור לעשות חלון נגד חלון, כי החלון שהוא בחינת האמת של כל אחד מישראל הוא משנה הרבה מהחלון והאמת של חברו, כי כל אחד

מישראל כפי שרשו משבטו שמשם נסח וסדר תפלתו וכפי מעשיו כן האמת שלו. ומזה נמשכים רבויי השנויים שבין אחד לחברו אפלו הכשרים והישרים, כי זה מתפלל בארכה וזה במהירות זה בקול רם וזה בקול נמוך וכיוצא בזה שנויים בענין תפלתם ועבודתם לאין

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

מדוע לא מתגלה מקום בית המקדש רק ע"י דרישה ואח"כ על פי נביא?

"כי אם אל המקום אשר יבחר ה' א-להיכם מכל שבטיכם לשום את שמו לשכנו תדרשו ובאת שמה" (דברים יב, ה). נמצא שבכתוב לא מפורש היכן הוא המקום אשר יבחר ה' בו להשרות שכינתו שם. ובספרי (ראה פסקא ס"ב), ביאר את הפסוק דידן, וז"ל: דרוש על פי נביא, יכול תמתין עד שיאמר לך נביא, תלמוד לומר "לשכנו תדרשו ובאת שמה" - דרוש ומצא, ואחר כך יאמר לך נביא. וכן אתה מוצא בדוד (שעשה כן, כי דרש ומצא, ואח"כ אמר לו הנביא), שנאמר (תהלים קלב, א-ה) "זכור ה' לדוד את כל צנותו, אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב, אם אבא באהל ביתי וגו' אם אתן שנת לעיני וגו', עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב". ומנין שלא עשה (דוד המלך את בית המקדש) אלא על פי נביא, שנאמר (שמואל ב' כד, יח) "ויבא גד אל דוד ביום ההוא ויאמר לו עלה הקם לה' מזבח בגרן ארונה היבסי", ואומר (דברי הימים ב' ג, א) "ויחל שלמה לבנות את בית ה' בירושלם בהר המוריה אשר נראה לדוד אביו", ע"כ.

ויש לשאול שתי שאלות: א) מדוע מתחילה לא גילה הקב"ה מהו המקום אשר יבחר ה' א-להיכם, (ב) מדוע צריך שאנחנו נדרוש ונמצא את המקום, אבל לא נעשה מעשה עד שיאמר לנו נביא. דמהו הענין בזה, אם עתיד הקב"ה לגלות לנו ע"י נביא, מדוע צריך שנקדים ונדרוש מעצמנו, ורק עד שנמצא ונכוון האמת יבוא הנביא לגלות לנו ג"כ.

וכדי להבין זאת, נקדים את הגמ' בזבחים (דף נד, ב), דאיתא התם על הפסוק (שמואל א' יט, יח) "ודוד ברח וימלט ויבא אל שמואל הרמתי ויגד לו את כל אשר עשה לו שאול וילך הוא ושמואל וישבו בניות", ואמרו בגמ': דרש רבא, מאי דכתיב "וילך דוד ושמואל וישבו בניות ברמה" (הוא הפסוק הנ"ל במעט שינוי), וכי מה ענין נזירות אצל רמה (הרי אלו שני מקומות שונים, ואיך בפסוק כתוב "ויבא אל שמואל הרמתי", ומסיים: וילך הוא ושמואל וישבו בניות" - ומשמע שזה מקום אחד), אלא שהיו יושבין ברמה ועוסקין ב'נזירות' של

משך בשרשו מהאמת של כל אחד ואחד מחמת שלכל אחד ואחד נדמה לו שכונתו באמת ואין חברו מתנהג באמת ומשם התחלת המחלוקת, חס ושלום, עד שאחר כך נצמח מזה שבאים לשקרים גמורים ומחפים אותו באמת כאשר מצוי כל זה בעוונותינו הרבים. ועל כן הזהירו רבותינו זכרונם לברכה מאד שלא לעשות חלון ופתיח, שלא יסתכלו עם האמת שלו, שהוא בחינת חלון ופתיח בהאמת שהוא בחינת חלון ופתיח של חברו, שלא יזיקו זה את זה על ידי זה, חס ושלום, וכנ"ל.

אמונה

ועיקר העבודה הוא ההתחזקות באמונה בכל ענין שעובר עליו, לידע שהכל הוא בהשגחה פרטית, והשי"ת אתו עמו ואצלו, ועי"ז יאיר לו אור האמת שהוא אור השי"ת בעצמו.

ובאמת עיקר הארת האמת הוא דווקא כשהוא מתוך החושך ומתוך המקום שנראה כביכול כחושך, שכל זה הוא בחי' המשכת ההארה מבחינת אבן טוב לבחי' חלון שהוא עיקר שלימות הארת האמת, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, דיינים, הלכה ג אות יא) וז"ל: 'וזהו בחינת התחברות אמת ואמונה, כי אמונה הוא בחינת חלון הנ"ל, בחינת לבנה אספקלריא דלא נהרא מגרמא. כי אמונה הוא רק במה שאין מבינים ויודעים האמת לאמתו, כי כשיודעין

מספר אף על פי ששניהם כוננתם רצויה באמת, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים, כי אף על פי ששניהם כוננתם באמת, אף על פי כן האמת של כל אחד משנה מחברו ועל כן אסור לאדם להסתכל בחברו לרעה, אף על פי שנדמה לו לפי האמת שלו שחברו אינו מתנהג באמת ואינו מתפלל באמת, כי מי יודע האמת של חברו, כי רק הצדיק האמת בחינת אבן טוב יכול להסתכל ולהאיר בהאמת שהוא בחינת חלון של כל אחד ואחד מישראל, אבל שאר בני ישראל אפלו הפשרים שהאמת שלהם בבחינת חלון אינו יכול להסתכל בהאמת של חברו, כי לפי דעתו יכול לטעות שאין בחברו אמת מחמת שאינו מתנהג כפי דעתו, אבל באמת גם חברו כוננתו אל האמת לפי מדרגתו ושרשו וכנ"ל. וזה בחינת האזנה שהזהירו מאד שלא לעשות חלון נגד חלון שלא יסתכל אחד בחלון חברו שלא יזיקנו על ידי ראיתו, כי החלון שעל ידו מגיע האור, שהוא בחינת אור האמת הנ"ל, אסור שיהיה כנגד חלון, שהוא בחינת אור האמת של חברו שלא יסתכלו זה בזה שלא יסתכל כל אחד בהאמת של חברו שלא יזיקו זה את זה, כי משם כל ההזקות שבעולם, רחמנא לצלן, כי מי שמשים לב להסתכל בעולם בענין רבוי המחלקת שבעולם שמשם כל ההזקות ואריכות הגלות בעוונותינו הרבים, הכל

עולם (בית המקדש), אמרי כתיב (דברים יז, ח) "וקמת ועלית אל המקום" - מלמד שבית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל, וארץ ישראל גבוהה מכל ארצות, לא הו ידעי דוכתיה היכא (איפה המקום הגבוה בכל ארץ ישראל), אייתו ספר יהושע, בכלהו (בכל גבולות השבטים) כתיב (יהושע יח, יג) "וירד הגבול" וכו', בשבט בנימין (שם, יב) "ועלה הגבול" כתיב, וירד לא כתיב, אמרי שמע מינה הכא הוא מקומו. סבור למבנייה בעין עיטם' דמדלי (המקום הגבוה ביותר בנחלת בנימין), אמרי ניחתי ביה קליל (נעשה אותו נמוך מעט - ונבנהו בירושלים), כדכתיב (דברים לג, יב) "ובין כתפיו שכן" (ולא בראשו, והרי שמקום השכינה הוא כנגד בין הכתפים, שהוא נמוך מעט מהראש), ע"כ. ומבואר שאפ"י שמואל שהיה נביא, לא ידע זאת בנבואה, אלא רק על ידי שדרש זאת מפסוקים עם דוד המלך.

ומסיימת הגמ': ועל דבר זה נתקנא דואג האדומי בדוד (שזכה דוד למצוא מקום המקדש ולא הוא), כדכתיב (תהלים סט, י) "כי קנאת ביתך אכלתני", ע"כ. וביאר בבן יהוידע סיבת קנאת דואג דוקא על זה, וכתב: שטעם קנאתו של דואג האדומי בדוד, היא מאחר ונצטוו ישראל ג' מצוות בכניסתם לארץ: להכריח את עמלק, ולהעמיד להם מלך ולבנות את בית המקדש, ונמצא, שג' מצוות אלו קשורות ושייכות אחת לשניה, והבין דואג, שמי שימצא את מקום המקדש - יזכה גם כן במלכות על ישראל, ועל זה קינא בדוד שזכה למלכות.

ובביאור הקשר בין מציאת המקום של בנין בית המקדש בירושלים, לבין מלכות בית דוד, ביאר הגאון הצדיק ר' דוב קוק שליט"א בספרו שלום יוסף (בפרשתנו עמ' שי"א), על פי מה שאמרו

האמת אין שיך אמונה. ועקר האמונה הוא רק בבחינת חלון, בבחינת האמת השניה הנ"ל. הינו שאף על פי שאינו זוכה לדעת האמת בעצם, עם כל זה מחמת שהוא חפץ באמת, האמת לאמתו ומחמת שמשותק ומושך עצמו רק להאמת, על ידי זה זוכה לראות האמת מרחוק שראוי להאמין בדבר האמת, כי על ידי האמת שיש בו, על ידי זה מקבל אור מעצם האמת ונמשך לו אמונה, כי מסתכל על האמת ועל ידי זה זוכה לאמונה, דהינו להאמין בהאמת אף על פי שאינו זוכה להשיג ולראות עצם האמת והבן. וזה בחינת צדק כד אתחברת באמת אתעבידת אמונה, כי צדק מלכותא קדישא בחינת מעוט הירח כידוע. כי היא נקראת צדק כשיש להם אחיזה בה בעת המעוט כידוע. שאז הם רוצים להתגבר על מעט האמת והצדק ולהפכו לשקר, חס ושלום, שזהו עקר עסקיהם של הסטרא אחרא לינק מן האמת המעט ולהפכו לשקר בבחינת כל שקר שאין בו אמת בתחלתו, אינו מתקיים בסופו. אבל צריך כל אחד לראות לחבר צדק באמת, דהינו שישתכל רק על האמת וימשיך עצמו רק להאמת לאמתו. וידבר הדבור באמת. ואז כד אתחברת צדק באמת אתעבידת אמונה וזוכה לאמונה שלמה להאמין בעצם האמת שאינו זוכה להשיגו עדין. ואז על ידי האמונה השלמה הוא מקשר

ונכלל בעצם האמת בבחינת התחברות אמת ואמונה כי כלו חד וכנ"ל. וקודם לכן ביאר בזה עוד (באות י) וז"ל: 'כי שם הוי"ה כביכול זה בחינת עצם האמת המאיר בחינת ה' אורי, כמו שמבאר שם 'ואלקים' זה בחינת מעוט וצמצום האור, בחינת מלכות, בחינת לבנה כידוע. והעקר הוא למלאות פגיומת הלבנה, דהינו לחבר וליחד חמה ולבנה יחד, דהינו לחבר שני השמות ה' אלקים יחד, שזהו עקר היחוד בחינת ה' אחד ושמו אחד, שם, זה בחינת אלקים מלכות כמובא. הינו כי העקר הוא לחבר שני בחינות האמת יחד, דהינו להעלות ולברר האמת המלבש בזה העולם, שזהו בחינת אור נקדת האמת שיש אצל כל אחד ואחד מישראל שהוא בחינת חלון, בחינת לבנה, בחינת מלכות, לחברו ולקשרו וליחדו בעצם אור האמת, כי באמת לאמתו הכל אחד. וזהו בחינת וה' אלקים אמת, כי זהו עקר האמת כשמתברר ומתחדשין אלו השני שמות ה' אלקים יחד, דהינו שתי בחינות האמת הנ"ל. שאז עקר שלמות האמת ונשלם כונת הבריאה, כי עקר הבריאה היתה רק בשביל זה, כי ה' יתברך עצם האמת, כביכול, ואין לו צורך לנבראים, חס ושלום, ועקר הבריאה היתה בשביל טובתנו כדי שיתגלה האמת גם בזה העולם, כדי שגדע אמתת מציאותו יתברך גם בזה העולם. וזה עקר השלמות והתכלית כשהאמת המלבש בזה העולם

מתברר ועולה ונכלל בעצם האמת ונעשה הכל אחד, כי באמת כלו חד, כי אמת הוא אחד, כמבאר במקום אחר (בדברי רבנו בסיון נא). רק שבזה העולם נתלבש ונתחפה ונתצמצם האמת בכמה לבושים. ועקר שעשועיו כשמכירין האמת גם בזה העולם השפל שבשביל זה ברא כל הבריאה, הינו כשהאמת שבזה העולם מתברר עד שיודעין גם בזה העולם האמת לאמתו, שזה עקר שלמות אור האמת בבחינת כיתרון האור מן החשך (קהלת ב) כי במקום שאין שום שקר אין שיך לומר תבת אמת, כי עקר האמת הוא במקום שיש אמת ושקר שאז שיך לומר שכך הוא האמת ולא כמו הטוען שקר, רק האמת הוא כמו שזה אומר, ועל כן עקר שלמות האמת הוא כשמבררין האמת מזה העולם שבשביל זה נברא הכל כידוע. ואז כשנתברר האמת מזה העולם על ידי עבודתנו ותפלותינו, אזי מתחברים שתי הבחינות אמת הנ"ל שהם בחינת ה' אלקים, שזהו עקר שלמות האמת. בחינת וה' אלקים אמת כנ"ל ועל כן בין 'ויאמר' ל'אמת ויצייב' לא יפסיק, דהינו בין ה' אלקים לאמת כנ"ל, כי ה' אלקים זהו בעצמו עקר שלמות האמת כנ"ל, כי קריאת שמע הוא בחינת אמת כנ"ל שזהו עקר הגאולה כנ"ל, שעל ידי זה זוכין לתפלה בחינת סמיכת גאולה לתפלה כנ"ל. ■

בגמ' במגילה (דף י): קדושת שילה יש אחריה היתר קדושת ירושלים אין אחריה היתר, ע"כ. כי הקדושה של ירושלים, היא בחינת 'נחלה' ו'ירושה' שאין אחריה היתר, כמו שאמרו בגמ' בראש השנה (דף יב). 'מה נחלה אין לה הפסק אף מעשר ראשון אין לו הפסק', ע"כ. וכן המלכת דוד המלך היתה 'מלכות בלי הפסק', ולא כשאל שהיתה מלכותו עם הפסק, כמו שדרשו בגמ' במגילה (דף יד), על הפסוק (שמואל א' ב, א) "ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי בה' רמה קרני בה" - "רמה קרני" ולא 'רמה פכי', דוד ושלמה שגמשחו בקרן - נמשכה מלכותו, שאול ויהוא שגמשחו בפך - לא נמשכה מלכותו, (וביאר המהרש"א: קרן הוא דבר המתקיים, מש"א כ פך חרס שהוא עלול לשבירה 'כחרס הנשבר'), עכ"ד הצדיק.

ויש להוסיף על דבריו, מהפסוק (ישעיה ה, א) "כרם הנה לידי בקרן בן שמן", ודרשו בגמ' בסוכה (דף טז). שקאי על בית המקדש, ע"ש. ואיתא בזוהר פרשת לך לך (ח"א דף צו). על פסוק זה "בקרן בן שמן", וז"ל: בגיני כך, לית משיחותא דמלכותא, אלא בקרן, ועל דא אתמשך מלכותא דדוד, דאתמשח בקרן, ואתאחיד ביה, ע"כ. [תרגום: משום כך אין משיחת המלכות אלא בקרן, ועל כן נמשכה מלכות דוד, שגמשח בקרן ונאחז בו]. ומבואר היטב הקשר בין מציאת מקום בית המקדש שבירושלים - שקדושתו בלא הפסק, כמו משיכה בקרן שאין לה הפסק, לבין מלכות בית דוד שהיא נמשכת בלי הפסק. ולפי זה מבואר הטעם שאין הקב"ה מגלה את

מקום בית המקדש, כי זה אות וסימן לישראל, שמי שימצא את מקום בית המקדש, בכח דרשת הפסוקים, הוא זה שיהיה המלך באופן שלא תפסק מלכותו, כי דוד וזרעו מלכים לעולם. רק ודאי שאח"כ צריך לקבל הסכמה על דרשה זו מהנביא - שבאמת הדרשה שלו היתה נכונה, וזה בעצמו מאמת לנו שהדורש כן, הוא המלך. ולכן שמואל בעצמו אף שהיה נביא, לא יכל לדרוש זאת לבד, כי צריך דוקא את דוד המלך. ואף שבגלות אין לנו מלכים, גם בית המקדש חרב, ובכל אופן קדושת ירושלים לא פסקה, והבנין העתידי יחזור לירושלים. וכן כשתחזור המלוכה תחזור המלוכה לדוד לעולם, כי המלכות ראויה לו בלא הפסק. ■

המתקדמים הליטאים

זה כבר הפך לתופעה של ממש, מאות אברכים ובהורים ליטאים, שגילו את אורו של רבינו הקדוש, שמגיעים לאומן בגלוי ובסתר בראש השנה, המניעות אצל רובם היא לחם חוקם ויש מהם שמשלמים על כך מחיר חברתי כבד • לרגל ראש השנה כינס 'ניצוצות' לפאנל מיוחד את הרב ישראל מאיר גלינסקי, הרב יצחק גבאי והרב יצחק אורנשטיין, ועוד אברך החפץ בעילום שמו, המשמש כר"מ ומרביץ תורה באחת הישיבות הקדושות. ארבעה שהיו שם, גילו את האור ומתעקשים להנחילו הלאה לבני הישיבות והאברכים השקדניים • הלב והמעייץ • חלק שלישי ואחרון בכתבה

מאת: אהרן קלינגר, שלמה רוזנברג

איך מתמודדים עם השינוי בין הגישה הליטאית שהעיקר הוא לימוד תורה, ובין הגישה החסידית, ושל ברסלב, שהתפילה היא עיקר?

הרב אורנשטיין: "כעיקרון לא אמורה להיות שום סתירה. ליטאי יכול להישאר ליטאי, עם כל המהלך של הלימוד בעיון, ודקדוק הלכה וכו'. ברסלב אמורה רק להביא תוספות, שלא היו לו לפני כן, אבל את מה שהיה לו קודם, הוא לא אמור לשנות. אני מכיר שני אברכים, שפתחו ישיבה מיוחדת בסגנון הזה – הם התעקשו להשאיר את סגנון הלימוד הליטאי, עם כל ה'לומדות' והעיון, ורק להוסיף את העניינים של ברסלב".

הרב גבאי: "אם מדברים על אנשים שמוצאים את עצמם בעולם הליטאי, ולא חסר להם כלום – הם ממילא לא יקבלו גישה אחרת. גם אם הם ילמדו ספרי ברסלב, הם ימצאו בזה משהו עמוק וחכם, ולא דרך חיים. אבל אם מדברים על אנשים, שמרגישים שחסר

להם, המהלך הליטאי לא מספק אותם, והם באים לרבינו ופה הם מוצאים את מה שהם רצו, אז אין להם שום קונפליקט, והם לא צריכים 'להתמודד' בין שתי הגישות. אם זה הרבי שעוזר להם – אז זהו זה, מה שהוא אומר, מקובל".

הרב גלינסקי: "אחד את הדברים. עצם המושג, שלימוד תורה זה דבר חשוב – מוסכם על כולם. זה מפורש בחז"ל 'תלמוד תורה כנגד כולם', והזוהר הקדוש מלא מזה, וכל הספרים הקדושים. מצד שני אין ויכוח שיש עוד נושאים חשובים, חלקם לא פחות.

"איך התחיל העניין? כאשר נחלשו הדורות והגיע מצב, שהרגישו שאי אפשר לתפוס את החבל משני הצדדים, חייבים לקחת נושא או שניים שעליהם שמים את הדגש, הגיע הגאון מווילנא, ונקט, שאת הדגש יש להניח על לימוד תורה ודקדוק הלכה, אלו הם היסודות שדרכם יאחזו בכל. יש בזה בעצם סכנה כפולה; מצד אחד – מי שלא יכול ללמוד, הופך להיות כלום. וכבר אין לו שייכות ליהדות. ומצד שני, מי

שכן מצליח בלימוד, יכול ליפול לגאוה. כמובן שהוא לקח זאת בחשבון ובכל זאת החליט כך.

"הגיע הבעש"ט זיע"א, ונקט דרך הפוכה. הדגש הוא על אמונה ודבקות בה', ולא על לימוד תורה. כך בעצם נפתרו שתי הסכנות; גם יהודי פשוט שלא יכול ללמוד, יכול להתקרב לה', וגם מי שכן לומד ואפילו תלמיד חכם לא ירגיש גאוה כי גם הוא צריך להתקרב לה'.

"רבינו הגיע ואמר: 'המתנגדים אומרים תורה והחסידים אומרים תפילה, ואני אומר להתפלל ללמוד ולהתפלל'. כלומר, רבינו החזיר את המושג של לימוד תורה למקום מרכזי, אך בהדגשה ברורה – התורה אינה מטרה לכשעצמה, אלא כדי להתקרב לה'.

"כך שאין באמת חילוק לגבי עצם החשיבות של לימוד תורה, אלא לגבי מה המטרה שלו. ואכן, הנושא של לימוד תורה מופיע בתורת רבינו בצורה חזקה ביותר, החל משיחות הר"ן – שיש שם כמה וכמה שיחות מאד חזקות על הנושא, הן על חשיבותו והן על דרך הלימוד ועצות איך לזכות לזה. וכלה בליקוטי מוהר"ן, שבו כמעט כל מאמר מדבר גם מלימוד תורה, דוק ותשכח. יתירה מזאת, רבינו היחיד שלא עושה הנחות, ודורש מכל אחד ללמוד את כל התורה! לא מסכת כאן מסכת שם, אלא את כל הש"ס, ואת כל השולחן ערוך – על הסדר, ואת כל הזוהר וכתבי האר"י ומדרשים ועוד, ואכן בברסלב יותר מכל מקום אחר מצויים אברכים שלומדים את כל הש"ס, ואת כל השולחן ערוך, ולא רק נושאים מסוימים. מסתבר מאד, שאצל הליטאים שזה הנושא

כנס של 'הקבצו' לבחורי ובוגרי הישיבות

"מעניין לציין, שרבי משה שפירא זצ"ל, היה בקי בספר ליקוטי מוהר"ן בעל פה מילה במילה, כפי שהעידו כמה מתלמידיו, אמנם הייתה לו הסתייגות מהביטול לצדיק, אבל בשנתיים האחרונות בהן היה חולה, הוא שינה את גישתו לגמרי, והמליץ לאנשים רבים לנסוע לאומן, ביניהם רופאו האישי, וכן המנהל של קרן וולפסון. כמו כן, הגאון רבי יונתן דיוויד חתנו של הרב הוטנה, יש בישיבתו שלשה בחורים שהתקרבו לברסלב, וקודם שנסעו לאומן הוא קרא להם ואמר: "אין לכם מושג לאיזה מקום קדוש אתם נוסעים", ודיבר אתם בגדולת רבינו".

המגיד שיעור: "אין לי הרבה מה להוסיף על דברי ידידי החשובים, רק אוסיף נקודה מעניינת מאד, שאמר לי אחד המשפיעים: בברסלב תמיד היה מקום לכל סוגי היהודים, 'למדך' בעל הלכה' בעל-בית' איש פשוט' וכו', וכו', רבינו ידע לתת מקום וצורה לכל סוג יהודי שהוא. ולכן, לא צריך לחשוב כל הזמן 'האם ברסלב ולמדך הולך ביחד?' כי השאלה לא נכונה, כי 'ברסלב ויהודי הולך ביחד', נקודה.

איך מתמודדים עם כך שהספר ליקוטי מוהר"ן בנוי יותר בסגנון חסידי, ולא בסגנון הליטאי?

הרב אורנשטיין: "תלוי מי אנשים מעמיקים דווקא יכולים לראות בזה

שמזכיר אותם בפירוש בספריו 'מכתב מאליהו', הרב וולבה שרומז להם, הרב הוטנה, הרב פינקוס, ר' משה שפירא ועוד – שלא הזכירו תמיד בפירוש אבל גילו לאנשים שהם עושים שימוש בספרים אלו.

"בהקשר הזה ראוי לציין שאכן רוב ככל גדולי ישראל, אפילו מהמגזר הליטאי, לא הייתה להם התנגדות לרבינו ולתורתו. ויש על כך עובדות רבות, שאין כאן מקומם, רק דוגמאות בודדות: אחד המגיהים המרכזיים של ספרי החזון איש, והיחיד, שהחזון איש נתן לו רשות לתקן בלי לשאול, היה רבי אלחנן ספקטור זצ"ל, שהיה חסיד ברסלב מובהק. הסטייפלער היה לומד הרבה בספר ליקוטי מוהר"ן כפי שהעידו רבים, וגם בנו הגר"ח קניבסקי אישר זאת. ובהזדמנות מסוימת אף ראו אותו רוקד עם ספר ליקוטי תפילות (עדותו של ר' אליהו ברוך פינקל). כמו כן הגר"ש אלישיב והגרש"ז אויערבך אהבו לשמוע ווארטים ודברי חיזוק מספרי רבינו, כמו שהעיד רבי ניסן דוד קיוואק ששימש אותם, והרב שך היה בקשר קרוב עם רבי לוי יצחק. כמו כן, רבי יחזקאל סרנא, ראש ישיבת חברון, מביא בספרו 'דליות יחזקאל' (סוף חלק ד) רשימה של ציטוטים מר' נתן, תחת הכותרת 'דברים נפלאים ממורינו הר"ר נתן'.

היחיד המדובר – רואים בשטח יותר לימוד בכמות, מאשר בברסלב שיש עוד נושאים מדוברים לא פחות והרבה יותר, כמו אמונה, התבודדות, התקשרות לצדיק, ממילא כשחוד החנית לא מכוון על לימוד תורה, קשה יותר לראות תוצאות. אבל ב"ה אחרי ככלות הכל, ברסלב מלאה בישיבות וכוללים, ואברכים תלמידי חכמים שידועים ש"ס ושולחן ערוך על בוריים, ועוד כמה ספרים...

"אגב, המהלך הליטאי בעצמו השתנה במשך הזמן. בשלב מסוים החלה תנועת המוסר, שגרסה שאין די בלימוד תורה כשלעצמו, אלא חייבים להוסיף לימוד מיוחד בכל יום, שעוסק בדווקא בענייני עבודת ה'. ואמנם היה על זה פולמוס, כשרבים מגדולי ישראל דאז סברו שלימוד תורה כשלעצמו, אפילו בסוגיות הש"ס נותן מענה גם לחלק הזה, אבל בסופו של דבר השיטה התקבלה.

"נמצא שבעצם גם לפי השיטה הליטאית, צריכים משהו נוסף מלבד לימוד תורה, שעוסק בעבודת הלב. ומאחר שספרי המוסר כבר לא מדברים לרוב האנשים, מה שאכן גורם שה'סדר מוסר' בישיבות שומם, ובכוללים הוא כבר לא קיים – צריכים לחפש מענה אחר. ואכן רבים מבעלי המוסר בדור האחרון, החלו לשלב בדבריהם מספרי קבלה חסידות וברסלב, כגון הרב דסלה,

שכל, ואז יכולים גם להבין בשכל".

המגיד שיעור: "למדן אמיתי יודע ללמוד בעיון כל דבר, אם כי לכל תחום ביהדות יש סגנון עיון שמתאים לו, לא הרי סברא בגמרא כהרי העמקה והרגשה בליקוטי מוהר"ן, אבל את הבסיס של למצוא בכל דבר את העומק שמאחורי הדברים, ניתן לקחת לכל תחום בחיים".

האם המקורבים מסתדרים עם הנושא של 'הצדיק' - ההתקשרות, הביטול, וכל המהלך?

הרב גלינסקי: "רבינו אמה, שיש לו שלש כיתות של חסידים. הראשונה - אלו שבאים לאכול שיריים. השנייה - אלו שבאים לשמוע תורה. והשלישית - אלו שאפויים בלבו. אלו הם למעשה שלשה שלבים שכל מקורב עובר בהם. בשלב ראשון הוא בא לאכול שיריים - הוא לוקח קצת עצות, קצת תיקונים, וחוזר הביתה. בשלב שני - הוא מתחיל ללמוד את הספרים, ובהמשך - הוא נכנס לתוך העולם של 'הרבי'. אז הוא קולט שזה לא רק מהלך יפה או עצות חכמות, אלא משהו גבוה יותר - יש כאן צדיק, שמאיר את האמת לתוך הנשמה שלנו, ומוליך אותה בדרך הנכונה. ואז מגיע השלב של הביטול. חוויתי זאת במוחש עם הרבה מקורבים. בהתחלה הם אמנם מתלהבים אבל מסויגים. נהנים מרעיון פלוני ומעצה אלמונית. בהמשך הם מתקדמים ושואלים על שיחה פלונית ותורה אלמונית, ופתאום, בכוונה או לא בכוונה הם אומרים 'רבינו'. אני מברך בזהירות: מה קרה? ומקבל את התשובה: אכן, הגעתי למסקנה שזה הרבי שלי...! כאן נדרשת זהירות. כשמדברים עם ליטאי, אפילו שכבר מתחיל להתקרב, אין זה הזמן לדבר על 'גדולת הצדיק' ו'יחיד הודות' לא וכדומה, ולפעמים אפילו לא על אומן. אלא רק על העצות ולכל היותר על התורות. יגיע

קו 'הניכי הישיבות' - ברסלב:
בני התורה הניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שעלי 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאוזנים. 2 - להשארות הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חברות תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקוטי מוהר"ן. 3 - שו"ת ברסלב. 4/5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הוזה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בוה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברות ברחבי הארץ. 2 - להשארות הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שיירי ברסלב שורשיים. 2 - שיירי ברסלב חדשים 3/4 - שיירי כלליים. 5 - שיירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

'ווארט חסידי', לעומת זאת ליקוטי מוהר"ן, כל פסוק או חז"ל שהוא מפרש, מדובר בפירוש מדויק להפליא, שעולה בקנה אחד עם הפשט הפשוט. ואדרבה, בפירושו הוא מיישב את כל הקשיים שיש לכאורה בפשט הפשוט, ומאיר אותו באור יקר, כידוע ללומדים.

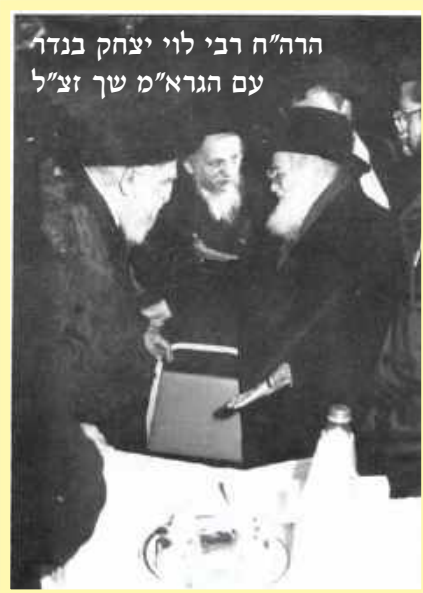
"זה ברמת העיקרון. התשובה האמתית היא שליכוטי מוהר"ן זה לא ספר. אלא רבי. וכשמגיעים למסקנא שהוא הרבי שלי, והוא מדבר אלי - אני לא בוחן אותו אם הוא מתאים לפשט... אלא שותה בצמא את דבריו, ומציית, ולעולם לא מתאכזב. ובקיצור, ליקוטי מוהר"ן לומדים עם אמונה ולא עם

אתג, אנשים תמימים לא מרגישים בעיה. אנשים רגילים בהחלט בתחילת הדרך מתקשים בזה. זה לא נראה להם מתאים עם הפשט".

הרב גבאי: "הסיבה, שגורמת לאדם ללמוד ליקוטי מוהר"ן היא לא השכל שבו, אלא הדיבור אל הלב. וממילא כשהוא יושב מול הספר, הוא כלל לא בוחן כעת את הסגנון, אלא רק מתחבר אל המילים ופותח את הלב. וכל הבעיות נעלמות".

הרב גלינסקי: "מבחינה עקרונית, יש חילוק גדול בין ליקוטי מוהר"ן לספרי חסידות. ספרי חסידות אכן בנויים יותר על דרך הדרש, ועל הסגנון שנקרא

הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר עם הגרא"מ שך זצ"ל

הרב גלינסקי: "אכן, חלק מההתקרבות מלווה בהתמודדות עם הסביבה. אצל בחורים מצויה מאד התנגדות מצד ההורים, לפעמים בצורה חמורה, בפרט בנוגע לשידוכים. אצל אברכים זה מצוי פחות, אבל קיים. אני מכיר אברך, שבעקבות התקרבותו – חמיו ומשפחתו ניתקו קשר לחלוטין, ולא מכירים בהם, עד שהם נאלצו לעבור דירה... זו דוגמא אחת, קיצונית אמנם. דוגמא נוספת, בה חמיו של המקורב החל לרדוף אותו ממש, וכן עוד דוגמאות רבות. בדרך כלל אצל אברכים ההתמודדות היא יותר עם השכנים והחברים, ולפעמים עם בני הבית, כן, גם זה קיים.

"בגליון 'הקבצו' לחניכי הישיבות, ישנו מדור של 'סיפור התקרבות', כשאתח השאלות הקבועות היא 'האם הייתה לך התמודדות עם הסביבה', ומעניין לגלות כל פעם מחדש איזה סוג התמודדות הייתה לו ואיך הוא התמודד עמה.

"אני אישית ממליץ בדרך כלל למקורבים בשלב ראשון לא לגלות. כי בשלב זה בו המקורב עוד לא בשל בעצמו, אין לו כוחות להתמודד, והמאמץ הזה עלול להפיל אותו ולייאש אותו. רק בשלב מתקדם בו הוא חזק בעצמו, הוא יכול לספר לסביבה ולהתמודד עם זה.

"עיקר החיזוק שאני אומר להם, הוא שהביזיונות והרדיפות הם כלים לקבל את הדעת של הצדיק, כמובא בדברי רבי נתן. ואני רואה את זה ממש בחוש, שדווקא אלו שעברו רדיפות קשות יותר, זכו אחר כך לדברים גדולים הרבה יותר".

לסיום, שתי שאלות מעשיות: לגבי ראש השנה – מה אומרים לבחור ששואל אם לנסוע, האם התשובה היא

השלב שהוא יתפוס את זה, בדרך כלל מעצמו".

האם המתקרבים החדשים עוברים רדיפות מצד הסובבים אותם? ניקח לדוגמא את הקהילה בקרית ספר – נמצאים בלב עיר ליטאית, הילדים לומדים במוסדות ליטאיים – האם זה לא מהווה בעיה?

הרב גבאי: "ברמה הציבורית, יכולות להיות לפעמים רדיפות או התנכלויות. שמעתי שברכסים יש קהילה של חסידי ברסלב, והם עברו רדיפה אכזרית ממש, עד ירידה לחייהם ברמה חמורה וקטנונית ביותר. גם בקרית ספר יש ביקורת והרמת גבות, אבל כשיש לך ציבור וקהילה מגובשת אין לזה שום משמעות.

"אגב, כשמדברים על קהילה, מה בעצם מאפיין קהילה? באים לאותו בית כנסת, או לאירועים משותפים, ומחלקים ארטיקים בל"ג בעומר? הדבר היחיד שיכול באמת לאפיין קהילה הוא שיש להם משהו משותף, יש להם שפה משותפת בעבודת ה'. אדם יכול לספר לחברו על הקשיים שלו, ולקבל ממנו עצה טובה או חיזוק, וזה מה שמיוחד בקהילה של המקורבים לברסלב. באופן אישי לפני כן לא היה לי קשר עם אף אחד, קרית ספר הייתה בשבילי פנימיה, אבל החיים שלי היו בחוץ, רק כשהתקרבותי לברסלב והכרתי את הקהילה הנפלאה הזאת, התחלתי להכיר אנשים ולהתחבר אתם.

"ברמה האישית, יש לכל מקורב את השלב בו הוא מרגיש 'אנוס'. הוא צריך להחביא מהשווער ומהקורבים, ומהשכנים וכו', ולפעמים גם מאשתו. אבל זה רק בשלב ראשון, בו אדם עוד לא שלם עם עצמו, ועוד לא מספיק בוגר ובשל. אם ההתקרבות שלו בריאה, אמור להגיע שלב בו הוא שלם עם עצמו, וכבר לא מרגיש צורך לעשות הצגות: 'זאת הדרך שלי, זה מה שעושה לי טוב, וכולם הצידה'. כשאדם משדר עוצמה ובהירות בדרך שלו, בדרך כלל הוא מונע ממילא את המניעות".

הרב אורנשטיין: "אני בא מציבור יותר ליברלי, הציבור החברונאי, שם לכתחילה כל דבר מתקבל יותר בסלחנות. ולכן בדרך כלל לא צריכים להתמודד עם הסביבה".

'כן' למרות שהוא מסכן את מעמדו בישיבה או לא? ולגבי נישואין – האם ההזדרכה היא להתחתן בגיל מוקדם?

המגיד שיעור: "יש כאן תופעה של סתירה. מצד אחד רבים בציבור הליטאי מודעים לכך, שהגיע הזמן לעשות שינוי, ומנסים להכניס יותר חיות ביהדות, לדוגמא דרך שירה ושמחה, ואף לימוד תכנים חסידיים בצורות שונות, ומצד שני השם 'ברסלב' עדיין מעורר חששות גדולים ואף עוינות. אין לי מהלך ברור בנושא זה, אבל כמדומני שצריך להשקיע עוד בהפצת האור של פנימיות התורה בקרב כל הקהלים, דבר שיוביל בעז"ה להתקרבות פנימית בין החוגים השונים".

הרב אורנשטיין: "את השאלה הזאת שאלתי את הרב אליהו עטיה, תלמיד חכם מופלג, שהתקרב ועדיין יושב בציבור הליטאי, וגם בן למשפחה של רבנים חשובים. והוא ענה לי בהחלטיות: אם רבינו אומר שצריך לבוא – זה מה שעושים, ולא תפסיד מזה שום דבר".

חבורות ושיעורים למקורבים!				
לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42				
עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח מימון
בני ברק	'תמיטי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

הרב גלינסקי: קשה לצפות, ובוודאי לנקוט במספרים. אבל בהחלט המצב היום לעומת כמה שנים אחורה הוא מהפכני, וזה רק גובה מה עוד שהציבור התפורר מבפנים מחמת כל מיני סיבות, ובנוסף כיום חלק מהציבור נעשה יותר ליברלי, וחלק מחפש יותר לחזק את האידישקייט, ושני התופעות יכולות לחזק את ההתקרבות. כששני הצדדים נותנים מקום חזק להתקרבות לברסלב – אם זה מצד הליברלים, שהם פתוחים לכל דבר, ואם זה מצד הלוחמים, שמכח המלחמה על היהדות הם הפכו בהכרח להיות יותר פנימיים, ולדבר יותר על 'אידישקייט', ואידישקייט גופא מוצאים בחסידות בכלל ובברסלב בפרט."

המגיד שיעור: "לא צריך להיות גאונים גדולים כדי לחשב את העתיד לפי העבר. כשאנו רואים מרביצי תורה ידועים, שמכניסים יותר ויותר מתכני החסידות לשיחותיהם, לדוגמה הרב משה שפירא זצ"ל, ועוד רבים, ואנו רואים את הציבור הענק שעט בצימאון על כל טיפת יהדות חסידית, אם זה באומן, אם זה במירון, אם זה אצל משפיעים חסידיים רבים, אנחנו קולטים שיש כאן תזוזה חד משמעית לכיוון אור החסידות. לאן בדיוק זה יגיע? לביאת המשיח בוודאי, רק תפילתנו, שזה יהיה ברחמים."

(פורסם במגזין ניצוצות 'מגזין הלב לכל המשפחה' (תשרי תשע"ח): 02-6231218)

"לגבי נישואין, יש נושא יותר חשוב שבחורים רבים שואלים: האם לספר למדוברת על השייכות לברסלב. מדובר על בחורים שעוד לא בשלב שקוראים לעצמם 'חסידי ברסלב' ומחפשים שידוך מבית ברסלבאי. ויש בזה קונפליקט, כי אם מספרים על כך, רוב ההצעות יורדות, ואם לא מספרים, יכול להיות אחר כך מאד קשה. למעשה, קשה לענות על זה במסגרת זו, כי כל מקרה לגופו. אבל בדרך כלל ההמלצה שלי היא לא לספר, אלא לנסות להריח מה דעתה על העניין של ברסלב אם יש ממש התנגדות או לא."

איך אתם צופים את המצב בשנים הבאות?

הרב אורנשטיין: "לדעתי בעוד חמש שנים, בכל ישיבה יהיה עשרים עד שלושים אחוזים של מקורבים לברסלב. הפרויקט שלי באומן כיום מיועד לאלף מיטות, וכבר עכשיו אני בדיבור עם תורמים על עוד כמה אלפים. עוד עשרים שנה לא יהיה אדם עם כיפה על הראש שלא יהיה ברסלב. אני נשמע הזוי, אבל לפני עשר שנים – גם שני אלו שיושבים פה (הרב גלינסקי והרב גבאי) לא היה להם סיכוי להתקרב לברסלב..."

הרב גבאי: "אני קיצוני יותר. לדעתי כבר בעוד חמש שנים מדובר על שמונים אחוז. אנשים מחפשים כיום יהדות, ומחיפוש יהדות יגיעו לברסלב."

הרב גבאי: "לגבי נישואין, הנושא הזה לא קשור דווקא לברסלב, אני לדוגמה התחתנתי לפני גיל עשרים בתור ליטאי. מה שכן, חשוב לדעת, שרבינו יכול לעזור לאדם לשרוד גם ברווקות המאוחרת שלו. התורות של רבינו והדרך של ברסלב יכולות לעזור לו להתמודד עם זה."

"לגבי הנסיעה לאומן זו שאלה טובה, כי לשרוף את הכל זה מאד שביח. אז כך, בישיבה קטנה – אם ההורים אתו, זה בסדר, אם לא – הוא לא יכול לעשות את זה, כי אין לו תמיכה חברתית מספיקה. בישיבה גדולה, זה יותר קל, כי היום זה כבר שוק, ואם יזרקו אותו, כל אחד ישמח לקבל אותו. וחשוב מאד לא לדחות את הנסיעה, כי מי שלא נוסע לפני החתונה, יותר קשה לנסוע אחר כך."

הרב גלינסקי: "לגבי ראש השנה, רבינו אמר בפירוש, שלא נותנים הוראה לאדם לעשות מסירות נפש. אם אדם מבין שזה מה שהוא צריך לעשות, ועושה כך, אשריו ואשרי חלקו, אבל אי אפשר להורות לו כך."

"ולמעשה, המציאות היא שמי ששואל הוא עדיין לא בשל לכך. כי מי ששלם בזה – לא שואל, אלא קם ונוסע. ולכן מי ששואל, צריך לחזק אצלו את חשיבות הנסיעה, ולומר לו שיתפלל על כך, אבל לא מורים לו לנסוע. יגיע היום והוא יעשה את זה בלי לשאול."

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'חניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבצו (יו"ל ע"י ארגון 'הקבצו') – ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com
עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים 'למקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבצו',

המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה. להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"

(שיח שרפי קודש ה"ב, סימן נז"ר)

עיצוב גרפי ועימוד: דוד בארי 054-8426868